

Arrest

nr. 51 337 van 19 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 november 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2010 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. A. DE SMET.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN TIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, verklaart op 24 december 2008 de Schengenzone te zijn binnengekomen.

Op 6 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 oktober 2009 dient verzoeker een actualisatie in van deze aanvraag door middel van een "typeformulier regularisatieaanvraag".

Op 3 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 september 2010 en er wordt hem op 14 september 2010 tevens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 3 augustus 2010 dat gekend is onder het rolnummer 60 572 en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 2010 dat gekend is onder het rolnummer 60 577.

Op 16 november 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

-artikel 7, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan de geldigheidsduur van zijn visum(1):

Betrokkene is aangekomen op het Schengengrondgebied op 24/12/2008 met een visum type C geldig van 24/12/2008 tot 04/01/2009 voor een periode van 12 dagen (paspoort (...) geldig van 13/11/2008 tot 12/11/2018).

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met (...), om de volgende reden:

Betrokkene is niet vertrokken vóór het vervallen van zijn toestemming. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal afgeleverd worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende op 06/01/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 03/08/2010 en deze beslissing werd hem betekend op 14/09/2010 met een bevel om het grondgebied te verlaten (tot 13/10/2010).

Vandaag werd betrokkene aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van gent. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Krachtens de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107 797).

Wat deze voorwaarde betreft, voert verzoeker het volgende aan:

“Gelet op de niet afdoende gemotiveerde beslissing die tevens een schending uitmaakt van artikel 15 grondwet.

Indien de bestreden beslissing niet zou opgeschort worden in afwachting van de mogelijke annulatie zal dit dus een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen.

Verzoeker heeft een formulier E ontvangen op 16 november 2010. De beslissing stelt tevens:

‘Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming TIRANA.’

Dat wil zeggen dat verzoeker na 5 dagen op een vlucht bestemming TIRANA kan gezet worden.

Het is gekend dat een aanvraag tot schorsing en/of vernietiging enige maanden zal duren, minstens langer dan 5 dagen, wat maakt dat verzoeker al het land heeft verlaten wat uiteraard een ernstig niet te herstellen nadeel uitmaakt gezien de dienst vreemdelingenzaken niet zal beslist hebben over de ingeroepen buitengewone omstandigheden bij zijn aanvraag tot machtiging verblijf conform artikel 9bis dd. 22 oktober 2010. Er mag minstens verwacht worden dat de administratie een uitspraak doet over de buitengewone omstandigheden. Deze dienen echter eerst te worden onderzocht alvorens verzoeker terug te sturen. Dit doet de Dienst Vreemdelingenzaken niet. Het gevaar bestaat aldus dat verzoeker wel degelijk (...) over ernstige buitengewone omstandigheden beschikt die Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft bestudeerd die op zich een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bovendien dringt er zich een ernstig probleem op. De wethandhavingdiensten hebben op een onwettige wijze de woning gepenitreerd van verzoeker. Verzoeker is van oordeel dat dit in strijd is met artikel 15 van de Belgische grondwet. Verzoeker wenst dat er hierover wordt beslist. Verzoeker heeft het recht om te weten dat de rechterlijk macht inderdaad van oordeel is dat artikel 15 grondwet is geschonden of niet.

Verzoeker heeft tevens een verzoekschrift neergelegd bij de Raadkamer die de wettigheid van de vrijheidsberoving zal beoordelen (stuk 4). Verzoeker wenst minstens dat de ten uitvoerlegging van de beslissing wordt opgeschort tot op het ogenblik dat de raadkamer een beslissing heeft genomen over de wettigheid van de vrijheidsberoving. Verzoeker heeft het recht om te weten door onafhankelijk orgaan of zijn vrijheidsberoving wel degelijk wettig is gezien hij van oordeel is dat deze vrijheidsberoving een schending uitmaakt van artikel 15 grondwet. De raadkamer zal pas uitspraak kunnen doen op woensdag 24 november 2010. Het verzoekschrift werd op 18 november 2010 neergelegd zodat de raadkamer binnen de 5 werkdagen een uitspraak dient te doen. Zodoende ligt deze datum na 5 werkdagen na 16 november 2010.

Verzoeker dient zijn rechten te kunnen uitputten zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker en de rechtelijke macht voor voldongen feiten zet. De Dienst Vreemdelingenzaken dient de wet na te leven. Het is van essentieel belang dat de administratie de wetten naleeft. Bij een repatriëring is de Dienst Vreemdelingenzaken vogelvrij. Zij kunnen zich alles permitteren zonder dat verzoeker in staat wordt gesteld om zijn rechten en zijn vrijheidsberoving aan te vechten. Op deze wijze wordt de administratie niet geresponsabiliseerd om de grondwet en andere vrijheden die rechtsonderhorigen via de grondwet hebben na te leven. Zij voelen zich als een almachtige god. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen is er nu net hiervoor om dit te verhinderen.”

Uit deze uiteenzetting blijkt dat verzoeker zijn nadeel put uit het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij heeft ingediend op 22 oktober 2009 nog niet volledig behandeld heeft terwijl hij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing reeds van het Belgisch grondgebied zou zijn verwijderd. Het gevaar bestaat dat er ernstige elementen zijn in deze aanvraag die nog niet zouden zijn onderzocht. Tevens stelt verzoeker dat de ordediensten op onwettige wijze zijn woning zijn binnengedrongen en dat hij wenst dat hierover wordt beslist door de rechterlijke macht. Ten slotte wenst verzoeker dat de raadkamer een oordeel kan vellen over zijn vrijheidsberoving. De beslissing tot repatriëring is genomen zonder dat verzoeker zijn rechten kan vrijwaren en de vrijheidsberoving kan aanvechten.

Verzoeker meent dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet is behandeld. Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat verzoekers veronderstelling een feitelijke vergissing is: verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en op 22 oktober 2009 heeft hij een actualisatie van deze aanvraag ingediend op basis van de later vernietigde instructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009. Dit blijkt uit de stukken van het dossier, waar hij op het *"typeformulier regularisatieaanvraag"* aankruiste dat hij zich in volgend geval bevond: *"9bis (en geen beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken)"*. Dit blijkt ook uit de manier waarop verzoeker deze aanvulling op 22 oktober heeft ingediend: bij huidig verzoekschrift voegt hij het bewijs toe dat hij een e-mail heeft gestuurd naar het adres regulactua@ibz.fgov.be dat enkel diende ter actualisatie van reeds ingediende en hangende aanvragen (dit wordt vermeld op het *"typeformulier regularisatieaanvraag"*). Dit blijkt tevens uit de beslissing van 3 augustus 2010 waarin inhoudelijk verwezen wordt naar elementen die verzoeker heeft voorgelegd na zijn oorspronkelijke aanvraag van 6 januari 2009 (attesten volgen Nederlandse les en diverse steunbrieven).

De beslissing van 3 augustus 2010 houdt dus een beoordeling in van verzoekers aanvraag ingediend op 6 januari 2009 en geactualiseerd op 22 oktober 2009. De omstandigheid dat in deze beslissing enkel wordt verwezen naar de initiële indieningsdatum brengt niet mee dat de actualisatie niet in rekening werd gebracht. Alle elementen van zijn aanvraag zijn reeds onderzocht.

Nu vaststaat dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 6 januari 2009 en aangevuld op 22 oktober 2009, werd behandeld en nu er zich in het dossier geen andere aanvraag bevindt, kan verzoeker zich niet steunen op het feit dat zijn aanvraag nog hangende is om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn hoofd te tonen.

Vervolgens lijkt verzoeker aan te voeren dat hij een nadeel ondervindt doordat er nog geen rechter heeft beslist over de al dan niet wettigheid van het binnenkomen in zijn woning. Verzoeker toont echter niet met concrete gegevens aan dat hij een procedure heeft ingesteld bij een gerechtelijke instantie over de al dan niet wettigheid van het binnenkomen in zijn woning, zodat hij niet als moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan aanvoeren dat hij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet aanwezig zal zijn bij de behandeling of de uitspraak in deze zaak.

Verzoeker voert ook aan dat hij een nadeel ondervindt doordat de raadkamer nog niet heeft beslist over de vrijheidsberoving. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie toe van het beroep dat hij heeft ingesteld bij de raadkamer tegen zijn vrijheidsberoving. De Raad merkt echter op dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing per definitie niet meer vastgehouden zal worden in België, omdat hij dan van het Belgisch grondgebied verwijderd zou zijn. In het andere geval is hij wel nog vastgehouden en zal hij nog in België zijn als de raadkamer zich uitspreekt. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het feit dat de raadkamer nog niet heeft beslist over zijn vrijheidsberoving vooraleer de bestreden beslissing zou worden ten uitvoer gelegd, hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen.

In dit verband merkt de Raad ook op dat het vermeende nadeel specifiek en rechtstreeks dient voort te vloeien uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing. Er dient met andere woorden een causaal verband tussen beide te bestaan. Bijgevolg komt het aan verzoeker toe aan te tonen, aan de hand van concrete gegevens en overtuigende argumenten, dat het door hem aangevoerde nadeel het rechtstreeks gevolg is van de beslissing waarvan thans de schorsing wordt gevraagd. Verzoeker blijft in gebreke om zulk een uiteenzetting te geven.

Waar verzoeker ten slotte stelt dat hij zijn rechten niet kon vrijwaren en dat hij zijn vrijheidsberoving niet kon aanvechten, merkt de Raad op dat verzoeker middels huidige vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid een beroep heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en middels een verzoekschrift bij de raadkamer, dat hij als bijlage bij huidig verzoekschrift voegt, zijn vrijheidsberoving aanvecht. De bewering van verzoeker dat hij zijn rechten niet kon vrijwaren, is bijgevolg onjuist.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen.

Er is niet voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET